

Το σχολείο είχε τελειώσει και το βράδυ η παρέα, κουρασμένη απ' το πολύ παιχνίδι, καθόταν στο πεζούλι της εκκλησίας ν' αγναντεύει το βουνό. «Αχ και να 'μασταν εκεί πάνω!» σκέφτονταν τα παιδιά.

Μια φωτιά σιγόκαιγε κάπου ψηλά. Ο Φάνης ήταν που την είδε – πάντα αυτός παρατηρούσε πρώτος όλες τις ομορφιές της φύσης.

— Βοσκοί θα την άναψαν, είπε.

Ξάφνου, έγιναν τρεις οι φωτιές, χρυσές και μυστηριώδεις. Να, σημάδι πως ζούσαν άνθρωποι στην καρδιά του βουνού. Μα να 'ταν άνθρωποι ή στοιχειά, όπως έλεγε η γιαγιά του Κωστάκη και τον τρόμαζε. Μαζί με τις φωτιές άναψε και η περιέργεια. Και μια μεγάλη λαχτάρα να βρεθούν όλοι οι φίλοι στο βουνό.

Γιατί, κακή ιδέα θα 'τανε; Άλλωστε, ο δάσκαλος τους είχε πει πως με **θάρρος και πειθαρχία** όλα μπορούν να τα καταφέρουν άμα θέλουν. Ακόμα και να πάνε μονάχοι τους στο βουνό – αλλά με την άδεια των γονιών τους, λίγο φαΐ και κάπου να μείνουν –, να φροντίζουν ο ένας τον άλλο, να είναι αχώριστοι.

— Αυτά που θα μάθετε από μόνοι σας στο βουνό δε θα σας τα μάθει κανένας άνθρωπος και κανένα βιβλίο, τους είχε πει ο δάσκαλος.

Με το που έπεσε η ιδέα, μαζεύτηκαν μάνι μάνι είκοσι πέντε παιδιά. Κι έτσι άρχισαν όλα...

Πρώτος ανέβηκε ο κυρ Στέφανος, ο πατέρας του Αντρέα, που είναι μαραγκός. Κι οι άλλοι γονείς είχαν το κεφάλι τους ήσυχο μαζί του και θα έπαιρναν τα μαντάτα των παιδιών τους.

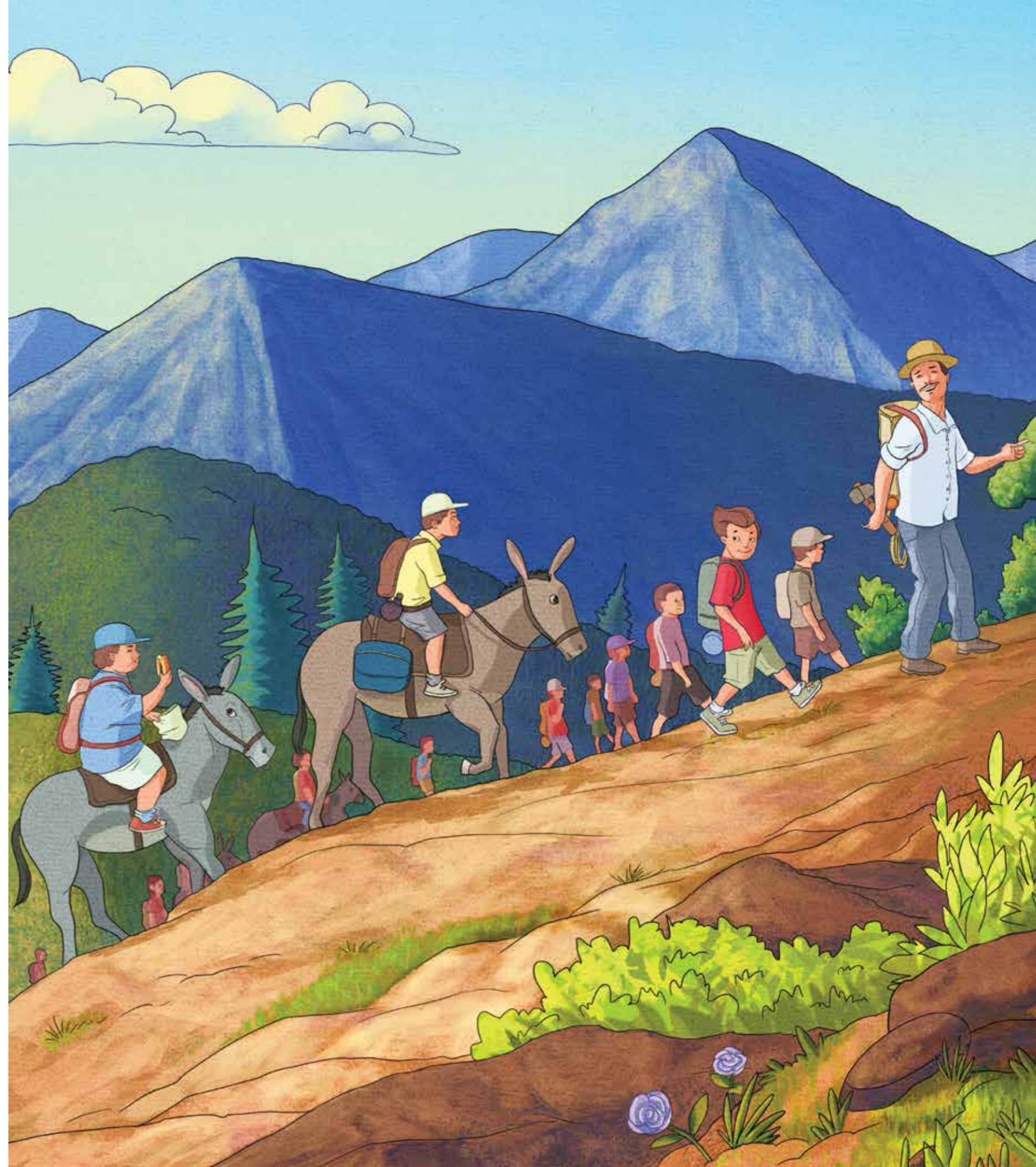
— Εγώ θα φτιάξω οχτώ καλύβες για να μείνετε, είπε ο κυρ Στέφανος στα παιδιά.

Μαζί του ανέβηκε κι ο Αντρέας κι όταν ήρθε η ώρα, έστειλε μήνυμα με δυο μικρά βλαχόπουλα:

— Έχετε το νου σας, στις 29, των Αγίων Αποστόλων, αν δείτε τρεις φωτιές στη σειρά να καίνε, πά' να πει πως όλα είναι έτοιμα και μπορείτε να ανηφορίσετε. **Δε φαντάζεστε πόσο ωραία είναι εδώ πάνω!**

Σαν έφτασε η μέρα, ξεκίνησαν τα δεκαπέντε παιδιά με τα πόδια και τα άλλα δέκα με μουλάρια φορτωμένα. Φόρεσαν τα πιο παλιά τους ρούχα, πήγαν και στον τσαγκάρη να τους βάλει καινούργια καρφιά στα παπούτσια, να 'ναι γερά ν' αντέχουν. Κι όλο τραγουδούσαν στον δρόμο και πείραζαν τον Φουντούλη, που έφαγε όλα τα κουλούρια που του έδωσε μαζί η μαμά του.

Ύστερα από λίγο τα μουλάρια, που ξέρουν πότε είναι ώρα να ξαποστάσουν, σταμάτησαν πλάι σε μια βρύση την οποία είχε φτιάξει ένας καλός άνθρωπος για να δροσίζονται οι περαστικοί. Το κρυστάλλινο νερό της τραγουδούσε κελαριστό στη σιωπή. «Τι ωραία να ξέρεις πως ποτέ δε θα στερέψει!» σκέφτηκαν τα παιδιά.

Και τι δεν είδαν στη διαδρομή! Ράχες και κοπάδια, νερά γάργαρα και θάμνους, δέντρα ψηλά, πουλιά, γκρεμούς και μυρωδάτα βότανα. Να χάνεται το μάτι σου! Κι όταν ο ουρανός άρχισε να παίρνει το χρυσό χρώμα του δειλινού, να σου μπροστά τους οι καλύβες που είχε σκαρώσει ο κυρ Στέφανος μαζί με τους λοτόμους.

Τρέξανε μέσα τα παιδιά, βρήκε ο καθένας τη δική του και τους συντρόφους που θα τη μοιραζότανε. Μα τι να δουν! **Οι καλύβες ήταν άδειες**, ολόαδειες! Τις γέμισαν με τα πράματα που είχαν φέρει – σκεπάσματα, ρούχα, φαγητά.

— Μωρέ, να 'χαμε κι ένα ντουλάπι, ένα σεντούκι, μια καρέκλα! έλεγε ο ένας, έλεγε ο άλλος.

Μα δεν πήρε και πολύ ώσπου να συνηθίσουν. Άλλωστε, τι άλλο να χρειαστείς στο βουνό πέρα από μια στέγη να σε φυλάει απ' τον καιρό;

Παράξενη που ήταν η πρώτη τους νύχτα στο βουνό! Γεμάτη άστρα που μοιάζαν με κατάφορτα τσαμπιά στον ουρανό. Και είχε τη δική της μουσική να σπάζει τη σιγαλιά της σκοτεινιάς. Γρύλοι και κουδουνίσματα των κοπαδιών, αλλά μαζί και θόρυβοι παράξενοι, τριξίματα, πατήματα... Πού να σε πιάσει εύκολα ύπνος όταν ξέρεις πως αυτοί είναι οι ήχοι της ερημιάς; Μεσ στο τόσο σκοτάδι τα παιδιά ανακάλυψαν **πόσο χρειάζονταν το ένα το άλλο**. Προς το χάραμα, οι ήχοι σαν να μαλάκωσαν κι ο ύπνος έγινε πιο γλυκός.

